Ett ödesdigert arf.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Du borde skämmas, Olga, sade hon. Glöm inte, att du talar till din fars hustru. Jag vet, att hvarken mamma eller jag hade en aning om, hur pappa satt upp sitt testamente, förr än det kungjordes. Du borde verkligen blygas att komma med sådana beskyllningar. Hvarken mamma eller jag vill ha något att göra med era pengar, och hällre än att omigen få höra sådant förtal, flytta vi härifrån och lefva så godt vi kunna på mammas medel.

Olga skämdes emellertid redan öfver sitt utbrott af dåligt lynne. Hon satte händerna för händerna för öronen för att slippa höra systerns förebråelser och rusade sedan ur rummet. Fru Marshall var så upprörd af dagens händelsea. att Hilda icke vågade lämna henne ensam, utan låg inne hos henne den natten. Det var visst inte första gången modern och dottern talat om att skaffa sig ett eget hem, men Olga hade alltid bedt dem så myeket att låta bli, att de gång på gång låtit öfvertala sig att stanna. Nu beslöt Hilda emellertid, att de skulle göra allvar af saken. Hon och fru Marshall skulle flytta till någon treflig småstad, där de kunde ha det lugnt och godt.

Hur många planer uppgöras icke för framtiden, hvilka sedan aldrig bli förverkligade! Hilda anade föga, hurudant hennes öde skulle bli.

Följande morgon fingo de höra att Edward kommit tillbaka under natten, och att han genast stängt sig inne på sitt rum.

Olga kom kom ned till frukosten blek och utvakad, och hon yttrade icke ett ord förrän när fru Marshall afböjde något förslag, som Hilda gjorde med det svaret att hon måste stanna hemma och vänta på doktor Blank.

— Var så god och gör sig inte besvär med det, mamma, sade hon skarpt, jag skall ta emot både doktor Blank och doktor Rode. Den här saken rör endast mig, och jag är fullt kommpetent att ordna allting själf.

— Det tror jag knappt, svarade styfmodern, för det första kan inte en ung dam ställa det för en herre, så att det blir bra, och för det andra vände doktor Blank sig direkt till mig och väntar säkert, att jag skall vara hemma i eftermiddag.

— Gör som mamma behagar, svarade Olga; men så mycket är visst, att jag anser mig vara den lämpligaste, närdet gäller att ordna för min bror. Jag kommer att yrka på att få veta allting, hvad doktorerna säga beträffande hans hälsa samt när och hvart han skall flytta. Hvem vet, om de inte föra honom till någon asyl, som jag bestämdt ogillar. Sådana saker ha händt förr.

— Nu är du verkligen dum, Olga, sade Hilda, när du hörde, att doktor Blank sade i går afton, att han ville, att Edward skulle komma till doktor Rede. Du vet ju, att han är en gammal vän till familjen, och att våra intressen ligger honom om hjärtat.

— Åh ja, det förstås, sade Olga satiriskt, men det är svårt att förstå, hur han skall kunna befodra allas intressen samtidigt. Han kanske är mycket klok, men det vore ändå öfver människoförmåga.

— Jag förstår dig inte, sade Hilda och reste sig från bordet; hon ville icke längre onödigtvis byta ord med systern, förrän denna blef lugnare.

Klockan fyra kommo de båda läkarna och gingo genast upp till Edward, som de funno i sängen ännu. Han tycktes glad öfver att se dem. Doktor Blank var en gammal favorit hos honom, och egendomligt nog var han genast med om att göra ett besök hos Harold Rode. Han var trött på bäler, bjudningar och tillställ. En af hans senaste ideer var, att hans hufvud var alldeles för stort, och att det icke gick någon hatt på det, han inbillade sig också, att det växte dagligen.

Doktor Blank begagnade sig af detta och sade honom, att han hade en uppsvälld åder, hvilken endast kunde bli bra, om han kom i lugn ute på landet, där han utan att bli observerad kunde gå omkring med obetäckt hufvud.

Edward tog genast fasta på detta, tackade Blank för upplysningen och antog Rodes så kallade inbjudning att stanna några veckor hos honom på hans landställe. Att fiska var ett af Edwards älsklingsnöjen, och när han fick höra att äfven Harold Rode idkade denna sport, ökade detta ännu mera hans vänskapliga känslor, så att det var med svårighet doktor Blank kunde förmå honom att icke genast ringa betjänten för att vidtaga anstalter för resan.

Han tycktes ha förlorat allt minne af,hur han behandlat Johnson föregående afton; och efter en halftimmes samtal med sin patient fann doktor Rode, att hans äldre vän sagt alldeles sant om symtomen till en ganska betänklig sinnesrubbning, och han insåg, att hr Marshall snarast möjligt måste byta om vistelse ort.

Sedan de båda lofvat den sjuke att komma igen följande dag och ledsaga honom till Irle Worth, Harold Rodes bostad, gingo de ned till salongen, fullt eniga i resultatet af sin konsultation.

Fru Marshall och Olga togo emot dem. När doktor Blank presenterat sin vän, vände han sig till fru Marshall för att tala om Edward, men Olga trängde sig emellan och tog på sig en bjudande härskarmin.

— Ni vet antagligen, doktor Rode, att min bror och jag stå ensamma i världen, båda våra föräldrar äro döda; det är därför fullkomligt i sin ordning, att jag styr och ställer för min bror i en så grannlaga sak, som den här.

— Ja, naturligtvis, fröken Marshall, om ni önskar det så, sade främlingen något öfverraskad.

Deras ögon möttes, när han yttrade detta, och Olga tyckte, att hon sällan sett en mera tilldragande man. Med sin förmögenhet och sitt fördelaktiga utseende hade hon haft flera friare, men hennes hjärta hade förblifvit kallt. Hon var så fast vid sin bror, att allt, som skilde henne ifrån honom måste sitt värde i hennes ögon.

Hennes bestämda och tvära sätt misshagade också de flesta män, och på det sättet hade hon i allmänhet hållit dem på afstånd, och hon hade aldrig ångrat det. Men redan vid den första blick hon riktade på Harold Rode såg hon, att han var en man att se upp till akta och till och med frukta, hon liksom krympte ihop inför honom.

Det föreföll omöjligt att ljuga för honom eller att trotsa hans befallningar, och likväl hade han ett varmt, känsligt hjärta. Hans röst var låg, men mycket klar, hans rörelser behagliga, men manligt värdiga. Det kunde icke öfver aska någon, att han var läkare för sinnessjuka, det fanns något i hans lugna, bestämda sätt, som antydde, hvilkea makt han skulle äga öfver dem. Då Olga mötte hans blick, kände hon sig med ens säker, att han skulle bota brodern.

— Om jag önskar det, upprepade hon hans ord, om ni visste, hvad Edward är för mig, skulle ni inte säga så. Han är det kära-ste jag äger.

Rösten svek henne, och hon förefföll kvinnligare i Harolds ögon, än hon gjort förut.

— Förlåt mig, sade han, jag tycker mig ha hört, att ni äro tvillingar?

— Ja, tvillingar både till själ och kropp. Om han går under, gör jag det också. Men ni skall göra honom frisk inte sant? Han skall bara behöfva stanna en kort tid hos er?

— Det hoppas jag, fröken Marshall. Jag skall göra mitt bästa för att återställa hans hälsa, det ber jag er vara fullt öfvertygad om.

— Och jag får se honom i bland?

— Maturligtvis! Hvad tar ni mig för?—val aldrig för en fångvaktare? Ni kan komma och hälsa på honom, när ni vill, och jag skall låta honom komma hit på de dagar ni bestämmer. Men doktor Blank anser, att ju större förändring han kan få under de närmaste veckorna, ju nyttigare är det för honom. Vi ha just gjort upp fisketurer tillsammans, och jag hoppas att kunna hålla honom så angenämt sysselsatt, att han icke på en tid åtminstone skall sakna hemmet. Är det mycket grymt af mig? frågade Harold med ett behagligt leende.

— Åh nej, visst inte. Ni får inte tänka, att jag är så barnslig. Det skulle tvärtom hjärtligt glädja mig att veta honom angenämt sysselsatt. Jag vet, att nattvak och hettan i salongerna inte äro bra för min stackars älskling. Men låtom oss nu tala om hur det skall ställas med betjänt och sådant. Jag heppas att ni ursäktar min rättframhet, men Edward har godt om medel att betala för hvad han behöfver. Han är van vid att lefva högt och att ha sin egen tjänare.

— Bästa fröken Marshall, afbröt doktor Blank, allt sådant där gör ni klokast i att låta doktor Rode ordna, som han behagar. Han vet precis, hvad er bror behöfver, och kommer ge honom all den komfort, som är tjänlig för honom. Men om ni nödvändigt vill taga del i dylika detaljer, vore det bättre, att ni först rådgjorde med er mor. Jag har redan talat vid herr Temple, herr Marshalls jurist, så det beeöfver ni inte ha något besvärd med.

Olga kastade hufvudet tillbaka med en tvär knyck.

— Jag visste inte, att ni gått så långt, sade hon, men i alla händelser förmodar jag, att ni tillåter mig att göra frågor beträffande min bror. Och han kommer icke att släpas från sitt eget hem, förrän jag sett det hus, där han skall ta in, och tagit reda på, hvilka anordningar, som där göras för honom. Han är väl inte en fattiglapp, som skall föras till hospitalet heller.

— Men fröken Marshall, hur kan ni säga så, inföll Harold, obehagligt berörd af hennes tonfall.

Doktor Blank afbröt honom.

— Fröken Marshall inser mycket väl, att hon prutar nonsens, Rode, sade han kärft. Hon är naturligtvis upprörd och ledsen, som vi alla för resten, men jag har redan tydligt förklarat hela den saken för henne, och det viser en ytterlig brist både på tacksamhet och tillit att löna våra omsorger med orättvisa misstankar att vi dölja något för henne. Jag skall säga er, fröken Olga, fortfor han, att om jag velat, kunde jag utan svårighet fått läkarbetyg på att er bror är sinnesrubbad och fört honom till en asyl också. Jag har bedt min van taga hand om honom, endastför att skona era känslor; kanske, när allt kommer omkring, att jag hade gjort klokare, om jag inte tagit någon hänsyn till dem.

Han var mycket förargad och Olga kände sig för ögonblicket kufvad.

— Nej, nej. utropade hon, jag ber om ursäkt för hvad jag möjligen kan ha sagt, det skulle bara ha varit en lättnad, kanhända jag är dum, men jag skulle så gärna vilja se den plats, där han skulle vistas, innan han fördes dit.

— Det skall ni visst få, sade Harold, det är ju en fullt naturlig önskan. När vill ni komma? Är det för mycket besvär för er att åka dit nu genast. Doktor Blank anser det bäst, att hr Marshall kommer till mig redan i morgon, och han förefaller också själf mycket ifrig.

— Ja, jag vill gärna komma nu, svarade Olga, ovanligt gladt. Jag skall ringa och säga till, att det blir förspändt. Vi hinna ledigt tillbaka till middagen. Och —skulle ni inte vilja komma och äta med oss, doktor Rode. Vi bli alldeles ensamma, men mamma vill gärna träffa er litet längre, och för mig skulle det vara så lungt, om ni ville se Edward litet mera.

— När ni framställer det så, skall jag med nöje begagna mig af inbjudningen, fröken Marshall, försäkrade Harold, hvarefter de foro på sin lilla inspektionsresa.

Olga var mycket förekommande under vägen och vann Harolds sympati genom det sätt, på hvilket hon talade om brodern.

— Ser ni, doktor Rode, sade hon, han är min enda riktiga slägting. Han är allt, hvad jag har i världen, och måste han komma in på någon asyl, kommer jag också dit.

— Nej, nej, så får ni inte säga, ni får inte ens tänka det. Jag har känt många sinnesrubbade, som ha blifvit fullkomligt återställda. För hvarje dag som går lära vi oss att bättre behandla dylika fall. Men ni har er mor att tänka på och trösta. Det får ni inte glömma.

— Ni misstar er, fru Marshall är inte min rätta mor, hon är endast min fars andra hustru. Jag har aldrig betraktat henne och Hilda som mina verkliga släktingar. Det kan jag inte.

— Och hvem är Hilda?

— Min styfsyster, och jag har alltid trott, att pappa brydde sig mera om henne än om Edward och mig. Han har testamenterat vår förmögenhet, eller rättare vår mors förmögenhet åt henne, ifall vi skulle dö före henne. Det tycker jag är gräsligt orättvist. Till och med om vi voro gifta och hade barn, kunde vi endast ge dem hälften, det andra skulle gå till henne. Jag kan inte förstå, hvad som kan ha förmått honom att göra ett dylikt ordnande.

— En dotter bör inte alltid granska sin fars handlingar, sade Harold lugnande, just som vagnen stannade utanföör trappan till hans hem. Han hoppade af och hjälpte henne ned.

Det var en förtjusande plats vid älfven, han valt. Byggningen omgafs af en välvärdad trädgård. Han var en stor älskare af litteratur, som en sådan man måste vara, men tillika var han road af sport och tillbragte sin mesta lediga tid i båt på älfven.

— Här är mitt lilla bibliotek, fröken Marshall, sade han och förde henne in i ett vackert rum med bokhyllor från golf till tak. Det är inte stort, men en bokvurm skulle ändå ha göra med att läsa dem ett halft lif; som jag är ungkarl, använder jag det på samma gång till rökrum och sitter vid det där fönstret utåt älfven med en bok i ena handen och min pipa i den andra. Där är matsalen och innanför den ett litet rum, som artigheten döpt till salong, men det begagnas aldrig, om inte en kvinnlig patient söker mig, och det händer ytterst sällan. Och nu till sofrummen, fortfor han, i det han förde henne upp för trappan till ett väll möblerad rum med utsikt åt trädgården. På ena sidan om detta rum lägo tealett- och badrum, på det andra ett litet kryppin för en tjänare, ifall sådan skulle behöfvas.

— De här tre rummen skulle utgöra herr Marshalls enskilda våning, sade han, och jag tror, att han skulle trifvas mycket bra här, men om ni inte anser dem tillräckligt stora och eleganta, skall jag be er uppriktigt säga det, ty i så fall är jag öfvertygad, att doktor Blank söker ut någon annan vistelseort för er bror.

Åh nej, här är ju så bra, sade Olga, som var mycket intagen af den unge läkarens sätt, och som inom sig tänkte, att han helt säkert vore rätte personen att taga hand om brodern; och jag är säker, att Edward blir mycket nöjd. Doktor Blank säger, att det han bäst behöfver är lugn och ro, och det är särdeles landtligt och fridfullt här. Han tycker om vatten och skall bli glad att bo så nära älfven.

— Jag tycker också om älfven, sade Harold, och jag har en kanot, som jag brukar vara ute flera timmar i.

— Vi hade en båt förra sommaren, sade Olga, och om ni så tycker, kunde jag hyra den i år igen och fara utför älfven med er och Edward, ginge inte det för sig?

— Jo visst, fröken Marshall. Ni och hela er familj, om det roar er. Jag är öfvertygad om, att Marshall inte kunde ha något bättre nöje. Det gläder mig, att mitt lilla landställe tillfredsställer er. Och hvad mig beträffar, skall jag göra allt hvad i min förmåga står för att er bror skall finna sig här. Men klockan half 6. Om vi inte ska' låta fru Marshall vänta med middagen, är det nog bäst att åka tillbaka nu.

Och just som middagsklockan ringde första gången stannade deras vagn utanför porten.

(Forts.)